

забавихъ да му наглася клѣтката за спане, а той се разкрѣщѣ, като че го колятъ. Азъ не можахъ да си напустна работата и му извикахъ отъ стаята: „Виждамъ, че Тома иска да си легне, да почака малко!“ Папагалътъ запомни изречението и всѣка вечеръ — при залѣзване на слънцето — повтаряше: „Тома иска да си легне.“

Други пѣтъ бѣше задрѣмалъ рано. Азъ го събудихъ и му казахъ: „Нима е вече нощъ?“ Отъ тогава той не забравяше изречението и всѣка вечеръ, когато му покривахъ клѣтката, запитваше: „Нима е вече нощъ?“.

* * *

У дома си имахме куче и котка. Тѣ често се караха за кокалъ или кѣсъ сирене. Понѣкога ме стигаше ядъ на кучето и казвахъ на котката: „Маро, дай му да разбере!“ Тома зачулъ ду-